

ніками до того припорюється. Навіть французький законодавець здеградував жіночі ліси до предмету роскоші: жінки, забороняючи їм шукати навіть батька нещасливої дитини, коли вона знайдеться в найтяжчій життєвій ситуації.

Тому ж то тип париської молодої жінки — це (правда, дуже принагідний) тип легкої, на всі боки залюбленої кокетки, котру муштина-француз, поки йому догляно, окружає лицарською ніжністю, швабронерством і своїм патосом, але такого типу нам у наших бідних хатах не треба.

Не треба ще й тому, що у французьких католицьких інтернатах розвелось якесь істеричне ідоолопоклонство перед латинськими священиками, а цей культ розвивати у нас не вказано, бо репрезентантом латинського обряду в нашій країні не адекватний, дисциплінований французький *pater care*, але стоячий з нами у віковій боротьбі, не так то дисциплінований і не так то адекватний польський ксьондз. Тому то думаю, коли батьки наших бідних дівчат шукають „нових шляхів“, нових втертих доріг, то кепську прислугу зробить суспільності нашої той, хто (хоча в добрій вірі) вкаже їм на Париж.

Взирів для виховання наших дітей, сестер і будучих матерей шукати слід в англійській і німецькій расі. На потребу науки англійської мови хочу тут передовсім звернути увагу.

Коли наше покоління шукало ще до війни виходу із задурманної атмосфери і голоду в нашій країні, то знайшов її сам наш селянин, без проводу інтелігенції — в Канаді. Ми, інтелігенти, не підготували його до цієї далекої мандрівки нічим: сам він мусів шукати собі дороги (а хоч аналіфает — учитись там англійської мови).

Сьогодні ми свідками нової світової вже події, котра зачіпає вже за нашу землю. Англія зірвала диктаторські й торговельні взаємини з Москвою, куди й наша Україна і Кавказ належать, а в цю прірву вскочила вже Америка з доставкою через Владивосток своїх індустриальних товарів: *Standard Oil of New York* договорився вже з Радом, щоби з Кавказу — з виключенням англійсько-голландського нафтового тресту — торгувати кавказьким нафтовим сировинцем. Це акція на далеку мету. Уже появилися на Середземному Морі авіаційні американські корабельні прапори, що мають перевезти кавказьку нафту і марганцеву руду через Чорне море до турецьких портів, до Суєзу і т. д. Понадто Америка договорилася вже потихо таки з Радянським Союзом за добування нафти, котрий у нечуванні дотепер ні в Америці ні в Німеччині скільки показується коло Солікамська. (Калі служить за найбільший штучний навігатор для піл і за марганець на Кавказі (в Чіатурі), кончекий при виробляванні сталі, бронзи, електричних дрітків і хемікалій).

Розкриваються для плодів нашої землі широкі горизонти. Ставляю до нас, особливо до нашої інтелігенції, запити, чи й цим разом ми допустимо, тупцюючи все на однімі місцях, щоби дужий американець та німець, що копан тепер уже „калі“ коло нашого Нікополя на Україні, забирає від нас усе найдорожче, а ми служили в нього в найбільшій разі лиш за якихсь кочигарів, — чи разом з тим американцем (теперішню наймогутнішою расою) та німцем виплисти на широке море?

Ключ до розв'язки цього питання — це знання англійської і німецької мови. По наших гімназіях учимо ми тимчасом нікому непотрібної греки, на що вже вказав у „Діал“ о. Олександр Стефанович. Отже не в Париж іти нашу молоді саати, але туди, куди вже наш селянин промостив дорогу, до Німеччини а до Америки чи вже самі нашу

землю з її багатими плодами відкрили.

Скаже може хто, що не фантазія, бо хто з нас готов нашу молоді, а ще до того жіночі, виховувати в Англії або Америці? Це правда. Але ж на одного учителя англійської мови нас по наших приватних школах стане. Зредукуюмо лиш наших учителів грецької мови, а вже сам селянин дасть охотніше свою дитину до тої української гімназії, де при допомозі англійської і німецької мови дасться нашим ді-

тям спробою заробляти в цілім широкім світі.

Вкінці думаю, що нехтувати німецьку мову для французької — це був би найфальшивіший крок у вихованні нашої молоді. Ліпше і перескакувати ближче нам географічно націю німецьку, націю соціально, спокійну, з залізною дисципліною і обов'язковістю, а шукати взорів для виховання наших дітей у легких французюнок — це було би щось просто недорічне.

Д-р Теофіл Окуневський.

Про стан сучасної музичної культури на Радянській Україні.

3. Кобзарі, радіо, Т-во ім. Леонтовича, композитори.

Окрема агадка належиться праці кобзарів. У свій час комсомольська преса поставила питання: кобза чи гармоніка. Гармоніку, що прийшла на Україну з Московщини вважав дехто більш пролетарським інструментом; проти кобзи ставили заклиди, що це символ старовини, яку не слід відроджувати, що це інструмент шовіністичний і неурочний.

Але ці мотиви критики не вдержалися. Кобза мала перед собою перспективу масового виробництва на Україні вигляді спопуляризуватися, крім цього був це інструмент дуже пригожий для оркестри. Музичний комітет рішив, що кобза має виправдані підстави розвитку.

Найстарша кобзарська капеля постоїла в Києві і складалася з 10 осіб. Добра капеля зорганізувалася теж у Полтаві та Харкові. Коли київська прийшла в Харків в концерт — зібрала повні три салі слухачів. Київська кобзарська капеля обіхала досі 23.288 км., обслужила 278.300 осіб і дала 892 концертів.

Дуже оригінальний музичний ансамбль існує в Харкові т. зв. симфонічний концерт ім. Раковського, це приватна оркестра із балалок, кобз, домб і дерев'яних інструментів; в ній 30—40 осіб під диригентурою Мазаренка. Вона живе виключно власними засобами.

Квартетів-ансамблів є на Україні 2; один з них ім. Леонтовича в Харкові, стає стимулом для творів камерної літератури, яких ми досі взагалі не мали.

Для поширення музичної культури чимало працює „Радіопередача“ в Харкові, що має свої широкі мовні стації в Києві, Одесі, Полтаві, Дніпропетровську: всі під державною контролею. Для галичан, що мають своє радіо цікаво буде дізнатись, що щонеділі в год. 1-й харківська центральна переадає новинки газети „Етер“, де можна почути нові твори наших письменників і композиторів.

При дії централі радіо підготовляється ціла низка професійних артистів для фільм; вона організує теж концерти з поясненнями музичних творів. Харківські концерти передаються по три тижні по всьому Радянському Союзі. Тепер існує проєкт поставити на селах по всій Україні 1000 радіо, щоби дати селянам змогу розвивати свою музичну культуру та бути в контакті із широким світом.

У 1921. р. після смерті композитора Леонтовича заснувалось у Києві товариство для вшанування його пам'яті. Опершу воно мало загальний характер і його членом міг бути кожний немуща і кожний інституція. Згодом у 1924. р. воно реорганізувалось. Минулого року зібралось перше його пленум. Три останні роки його праці були присвячені українізації. Тепер на пленумі рішили, що робота в цьому напрямку закінчена і до Т-ва можна знову втратити і інші національності.

Тон ім. Леонтовича веде працю в 3-ох відділах: 1) музично-творчому, де композитори на замовлення, по потреби постачають композиції для пропаганди (на село, для дітей); 2) у редакційному відділі, де фахівці очисюють рукописи аматорів і дають поради; 3) у видавничому відділі.

При товаристві є бібліотека ім. Стасюка найновіша щодо української музики, з окремим рукописним відділом. При ньому існує теж музей музичної культури, що збирає всякі музичні пам'ятки, дорогоцінні предмети, цінний історичний матеріал (нпр. афіші). Товариство веде теж етнографічну збірку музичного матеріалу.

Члени Т-ва беруть живу участь у праці опер, музичних журі, постають великий процент муз. рецензентів для преси. Від 1924. р. воно видає журнал „Музика“ і друкують в світ низку музично-літературних, художніх і освітніх видань. Його перенесли з Києва у Харків, щоби в центрі державної праці воно могло краще стежити за всіма актуальними питаннями.

На закінчення свого прецікавого відчиту п. П. Коцицький згадав низку імен, в яким з'являється надія на відродження музичної творчості на Україні. Із покоління наших старших композиторів живе нині один Синиця. Із молодших слід згадати цілу низку нових талантів. Із симфонічної музики: Вериківський (дириг. київської опери), П. Коцицький, Лятошинський, Ревуцький, Левко, Костенко. Із камерної, хорова та романсів: Богуславський і Новосадський. Із хорова та романсів: Верховинець, Попадич, Гайдай, Синиця, Батюк. З тих, що скінчили вищу музичну школу в Харкові цього року (т. зв. молодняк): Стеблянко, Коляда, Золотарьов. З не-українців: Яновський, Лисовський, Борзов, Житомирський, Мейбус.

На окрему агадку заслуговує 11-літній син галичанина Микши, артиста московської опери; цей хлопець, що вчився у Яворського в Москві виявив уже кілька літ тому чудесний імпрізаційський, композиційний талант, який надбудується тільки в найбільших композиторів. Якщо його перехід у вірний вік не буде зв'язаний в повним переломом то можна сподіятись по ньому небудового вияву таланту.

Поміжним здивувати дів-захот для українських письменників і журналістів у Ямній. Засвідчим ділом зрозуміння важкої культурної праці і виявляючи свою відданість українським робітникам пера! Жертви слати на адресу: Львів, Підвал ч. 7, Земельний Банк Гіпотечний, книжечка ч. 1141.

Виборчі зловживання. БОГОРОДЧАНЩИНА.

Вибори в селі Грабівці, повіт Богородчанський, можуть бути доказом, що не перевелися ще баденівські махери і виборчі шахраї. Польське населення в Грабівці, яке давало ледь пів сотні виборців на сім соток українських виборців, повіз до виборів управителя місцевої школи, аптекаря Фіалковського, який, не числячись з диференціальним виборцями, відкинув усілякі компроміси, уложивши план одбуту друге і перше виборче коло для поляків. Будучи членом виборчої комісії, при виборі в другий коло в найбільшій у світі спосіб усамоуважався, а дібраючи собі комісії українських голосів, а по експертні голосування певний вплив до

обчислення голосів. Карток було 27, а по розподіленню на польські в українських показалося, що українських, не зважаючи на уневажнення кількості карток, є такі більше, бо 14, а польських 13. Означе Фіалковський проголосив, що українських є 14, а польських 13. На протест, піднесений на селі, що він але рахує, бо 14 і 15 раз разом 29, а всіх карток є лиш 27, Фіалковський почав павново числити українські картки і виставив їх лиш 12. Означе виборці, які бачили його спосіб числення, по полігали на численні по кількі карток за одну, знов заперечували і вказували, що він віддав кому іншому картки на обчислення. Тоді Фіалковський, який витерпав уже всі свої шахрайські штучки і компроміси, змірилося до фальшування вислідів виборів, зложив усі картки гарцювання разом і переріс їх на половину. До цілковитого подертя не допустив комісар, висланий зі староства на комі і за старанням місцевого українського виборчого комітету, який, передбачуючи виборчі надужиття, про того комісара постарався. Означе й цей комісар староства не відповів своїм завданням, бо коли за подертих карток наш український Іван Козинський назвав Фіалковського „австрійським диктатором“, то комісар наказав арештувати Козинського, а підписав на полі Фіалковського, хоч він в його очей поповняв лише описане маргідне діляння. Безпосередньо по події з подертих карток голосування перервано вибори і тоді делегация українського виборчого комітету пішла до староства, де виявився також Фіалковський. По представленні справи староства наказав перелічити голоси, оголосити вислід виборів у другому колі і прийти до голосування в першому колі. На підставі обчислення голосів вийшла українська ліста, після чого приступлено до вибору в першому колі, де поляки з жидками творять одну незаконну виборчу, а українці другу законну. Жиди, як батили соромку приправу Фіалковського в другім колі, адержалися в першому колі від голосування і вийшла знов українська ліста. В ці спосіб вибрано в Грабівці 30 українців і жидів і 1 поляка, бо лиш останні вибрали самі українці в першому колі. Означе це не вдовольняло поляків і вони внесли протест, внаслідок якого виборство уневажнювало вибори першого і другого кола. Але при нових поновних виборах для 22. серпня вийшла знов українська ліста в обох ааражених колах. Як перші, так і другі вибори перетворились серед найбільшого напруження і зацікавлення і були добрим школом самодисципліни для місцевого населення, поділеного на селян-шляхту, яка послухала свого енергійного пароха о. Ільковського і пішла на чолі своїх, а не у хвості чужих, до самозадоволення їх директор Фіалковський. На марше пішли відомі полі Фіалковського і його адіутанта. Село Грабівка, де Голосил Віда Товариства „Прогресс“ має свою реальність, з якої щедро обдарував місцеву читальню, яка найкраще розмовляється в полі, де є також найкраща в полі кооперація і де станиславський єпархіальний комітет веде в маєтності Т-ва „Прогресс“ сирітський захист і зорганізував для місцевих дітей, а на чолі громади стоїть прихильний парох о. Ільковський — кпить собі з заходів Фіалковського за планування над громадою. Навіть більше! Село внесло на нього картку доносів до прокуратури при харківському суді в Станіславові за вище описані виборчі зловживання, а зокрема відносилось до шкільних властей, щоб його усунули з Грабівки, де цим виборам він крайню скомпромітувався.

Польсько-більшовицькі переговори.

Варшава, 31. серпня 1927.

Комісаріят закорд. справ у Москві видав такий комунікат: Після повернута до Москви польського посла при уряді РСРП. Патека, цей останній конференції 26. ч. м. з ком. закорд. справ Чіверном. Тому, що стверджено, що спірні справи, які виходили в зв'язи з убивством пос. Войкова у Варшаві погоджено на узгодження обох сторін, комісар закорд. справ уважав тимчасовим інцидентом погодження. У висліді в найближчих днях будуть відкриті переговори в справі гарантійного пакту і торговельного договору між РСРП і Польшею.

Уряд. комісар обіймає урядування.

1) Кароль Бачинський, полковник резерву, 2) Михайло Бачинський, контролер вантажів в м. Львові, 3) Рафал Бубер, адвокат, 4) Владислав Бушек, ювілер, 5) Ісидор Бжеский, радник прокуратури в м. Львові, 6) Михайло Христовський, скла-

Передача урядування новоіменованій Тимчас. Миській Управі в руки урядового комісара послідує в п'ятницю 2. н. м. Того дня новий комісар зголоситься в президії магістрату. Повище зарядження слід негайно подати до відома всіх членів уступаючої Тимчасової репрезентації міста Львова. Від цього рішення нема відхилку. Підп.: Ворковський, воєвода.

Варшава, 31. септемб. 1927

В костелі св. Івана й інших мали відбутися богослуження на інтенцію віднадання ген. Загурського. Однак в останній хвилі архієпископ кардинал Каховський заборонив відправити такі богослуження.

— Нова музейна збірка на Україні. Україна збагатилася цим цінним культурним придбанням — до Києва недавно перевезено з Ленінграду великий музейну збірку Потоцького. Потоцький відомий збірар пам'яток старовини з життя України. Протягом 40 років а дня в день, він збирав, до України і за кордоном, музейні раритети і збирав їх. Хоча збірка належала до приватної особи, радянська влада допомогла Потоцькому в зберіганні цінних музейних скарбів. Своєю збірку Потоцький подарував державі. Його заступив директором нового музею, на який призначили великий 2-х поверховий будинок у київській колонії Лаврів. У музейній збірці Потоцького є велика колекція меблів, картин, цінних гравюр, порцеляни та велика бібліотека українців. Ч

[illegible]

Повені у Сх. Галичині.

САМБІРЩИНА

СТРИЩІНА

СКЛЫЩИНА

...сти на приватних і держ. до
тах впроді. Ріка Опір випала і зміни
закопа землі плоди та заподіяла не

ПЕРЕМИЦІНА

ПЕРША ПОМІЧ

Варшава, 31. серпня 1927.

Віцепр. Бартель висигнував на першу поміч для населення навіщеного катастрофою пів мільона золотих. Дальша поміч уряду послідує в найближчих днях.

КОМУНІКАТ ЗАЛ. ДИРЕКЦІІ.

Лев-в. 1. весна 1927.

Дирекція держ. залізниць подає: З причини умарлому й ушкодження зал. шляхів перерваний аж до відклякнення загальний рух (пасажи́рський і товарний) на відтинку Стрий—Лавочис, шляху Львів—Стрий, на відтинках Стрий, Дрогобич—Самбір, Хирів, Новосе Загір'я (Загуж) на відтинку Самбір—Сянин шляху Львів—Сянин.

УРЯД І СОИМ:

Варшава, 31. серпня 1927.

Конференцію між прем. Пілсудським і віцепрем. Бартедем у Друскеніках відзначено на 1. вересня. На конференції мають устатити становище уряду в зв'язи з польською ініціативою, яка домагається скидання надзв. сесії законодавчих палат. Мають розглянути труднощі, спричинені колізією рішень надзвичайної і звичайної бюджетової сесії і зв'язані з ними справи розв'язання союму.

Дописи.

Бурштинщина. (Відповідь п. Дурдовичеві). В ч. 178 „Діла“ дав п. Дурдович з Бурштина допис, в котрім боронить о. Яцева з Сернок Середніх, повіту Рогатин, перед закінченням, які пороблено йому в ч. 158 „Діла“. Дуже похвальне є становище оборони чужої честі, коли він не обкидав рівночасно другого боло-том. Коли п. Дурдович у тому дописові не був зацікавлений моєю особою, був би я думав, що це є свідчення для о. Яцева на дорогу до Бовшева, щоб з ним не сталося в Бовшеві так, як у Рибниках. Згадує п. Дурдович про особисті порухи. Може би п. Дурдович назвав їх? А може би це зробив інформатор п. Дурдовича? Чи може зачисляється до особистих порухів епітет „українська сволоч“ на адресу аматорів з Свистильник, котрі давали у нас представлення, бо від тоді зачалися „особисті порухи“? Цілком інакше писали Ви, п. Дурдович, недавно про о. Яцева в амер. „Свободі“. В „Ділі“ він патріот, а в амер. „Свободі“ о. Яцев ненавидить усе, що українське а вже найбільше стає на перешкоді розв'язку місцевої чит. „Просвіти“. Видко, що допис у „Свободі“ був правдивий, бо там п. Дурдович покликнувся на свідків, м. ін. на Діоніза Якимова, був. гол. читальні. Під одним і другим дописом є підписаний п. Дурдович з авторитетним додатком: „голова філії „Просвіти“, з тим, що в амер. „Свободі“, є ще підписаний і секретар філії. А пам'ятаєте, п. Дурдович, як ви були у нас на загальних зборах читальні? Ми тоді тиснулися в маленькій хатині замість у величавих громадських домах. Там члени голосно і прилюдно назвали того, хто вплинув на виїзт, щоб не дав гром. дому. Може пам'ятаєте, що ви мені на це сказали. Як можна після того таке в „Ділі“ писати? Зовсім протворить правді твердження п. Д., що о. Яцев дав 5 хлопців до гімназії, бо правдою є, що я, а ніхто інший, у своїй хаті і своєю працею приготував 8 хлопців до української гімназії в Рогатині. Тільки вартоб поспитати, хто відряджував селян від української гімназії в Рогатині... А питаюся, чи спільно оплачуваний інструктор для доньки о. Яцева і кількох селянських хлопців є дуже великою заслугою? Про якусь неагоду між кс. Цембрухом, п. Кшечуновичем і о. Яцевим я не чув. Знаю, що о. Яцев і кс. Цембрух утешували себе прайзмиками, а п. Кшечунович уповажив о. Яцева при виборах до віддачі за себе голосу. Кажете, п. Дурдович, що „Серник Середній чисто українське село“. Чи вам відомо, що перед війною тут була така капашина, що на вічу обкидали камінням д-ра Костя Левницького й о. шмб. Городенського? Хтож зробив це село українським? Чи ви своїм одиноким приїздом на пів години, чи може... „русский“ парох? „Священник-де-аїст“. Так, дуже гарну церкву вибудував бл. п. о. Восвідка, але тепер та церква в порохах і павутинню. Дивно мені вікні, що ви в імені о. Яцева відпекуєтесь його радних. Є чого, бо вже тепер один з них перестав бути радним за побиття. Накінець зазначу, що дуже сумно було би з моєї сторони, якби я хотів дорікнути о. Яцеву. — Іван Білаус, упр. школи.

ТУРЧАНЩИНА (Народна Торговля в Турці). Як у квітні 1927. повстав у Турції склад Народної Торговлі, ніхто не сумнівався, що ціле громадянство турчанського повіту, а особливо його цвіт, себто духовенство й учительство, вступить у члени Народної Торговлі і лиш у згаданій складі буде закуповувати товар. До такого погляду уповажнювали вискази кожного інтелігента, котрий при всякій нагоді вигукував, чому то Народна Торговля не отирає складу в Турції і чому нашим громом мають збогачуватися жи-ди? Тимчасом тверда дійсність представ-ляє справу з членством у Народній Торговлі і з закупом товарів у турчанським складі просто скандально! Після 5 місяців існування складу Народної Торговлі в Турції ледь 38 осіб вступило в члени Народної Торговлі на 8000 мешканців по-віта! Чи це не сором, що на 80 священи-ків турчанського повіту лишень 14 почу-вається до обов'язку піддержати еконо-мічну установу, яка сповняє роллю гуртів для всіх сільських кооператив, влатино членські уділи і купує товар у Народній Торговлі? Чи це не стид і невротний гріх супроти свого народу, що на 64

українських учительських сил у повіті ледь 12 належить до Народної Торго-влі? Там за зложення членської вкладки в інституцію, котра, як загально призна-ють поляки, урегулювала ціни товарів у Турції і положила край рабінницькому по-биранню цін, не може навіть ослаб-лений Владислав Березницький потягти ні-кого з учителів до відвічальності! До-киж тривати буде такий стан, що похопні до критики інтелігенти не будуть викону-вати примітивного національного обо-в'язку: запомогти таку солідну, чужинця-ми шановану, знаменито загосподаровану кооперативну установу, як Народну Тор-говлю? Найвищий час, аби кожний наш інтелігент турчанського повіту, який має претенсію, щоб його не вважали ремета-том і покидьком, став членом Народної Торговлі і купував у її турчанським складі, а не у Хаймків, Ширинів і ін. — Кооператор

Пам'ятайте, що всілі збірні на нагроб-ник на могилі І. Франка треба посилити до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

† Посмертні згадки.

Данило Слюзар, купець і власник реальності в Коломиї, член місцевих еко-номічних і освітніх товариств, помер в неділю 21. серпня 1927, проживши 72 ро-ки. Похорони відбулися в середу 24. п. м. В. й. п. 1. 384 1-1

Марія з Попатинських Попатин-ська, вдова по бл. п. Йосифі, парохіві в Долині, померла дня 28. серпня п. р. в Гологорах, в домі свого сина, звісного композитора д-ра Ярослава, в 78 році життя. Покійна з великою освітою, пиль-но стежила за нашим політичним життям, знала дуже добре нашу і німецьку літе-ратуру та відзначалась не малими му-зикальними здібностями. В. й. п. 1.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича:
Монастирська:
2. IX. „Царевич“.
3. IX. „День і ніч“.
4. IX. „Утоплена“.

Бучач:
5. IX. „Ой не ходи Грицю“.
6. IX. „Царевич“.
170 24-?

Вісик до Музичного Інституту ім. М. Лисенки, філія в Станисла-вові відбудуться в дні 1 і 2. вересня по-полуд. в комах Інст. вуд. Голухо-ського ч. 20 І. пов. Наука зачнеється дня 3. вересня. 377 2-2

Позір! Члени (ці) і учасники (ці) Сокола-Батька! Руханкові виправи зачнуться дня 1. вересня п. р. в домі С. Б. при вул. Рускій ч. 20. Зголошува-тися в канцелярії Т-ва. Про час вправ поінформує урядник. (Начальник вправ С.-Б.) 369 2-3

З „Мединої Громади“ Виділ Т-ва „Мединої Громади“ у Львові подає отсім до відома, що подання про прийняття на перший і вищий роки студій на Медичному Виділі у Львові треба вносити в дні 1. до 10. вересня п. р. До подання слід додати: 1) метрику, 2) свідоцтво зріло-сті (оригінал), 3) curriculum vitae, 4) сві-доцтва VII і VIII. кл. гімн., 5) свідоцтво моральності (якщо була перерва в сту-діях по матурі), 6) військовий документ (якщо кандидат є в поборові військ). Кандидати являться особисто у декана в дні 1. до 10. вересня п. р. після порядку, який буде оголошений Деканатом. Докладніших ін-формацій щодо вписів у Львові, вул. Су-пінського 21 (Акад. Дім) в дні 1-10 вересня п. р. від год. 11-13.

УЧИТЕЛЬ на по-саді біля Лю-бана, навязе пе-релікову і інте-рентною і чесною українкою до літ 24 в матрімоні-альній цілі. Зголо-шення до Адмін-страції „Діла“ під Учителем. 375 2-2

225

Ціни приступні — сплата ратами. 6-?

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

5*50 30Л. контує одна ложка, вики-нувши і ложечка до пана з хі-мського срібла у Мандля, Коopersка 14. 1773 16-?

КУПУЮ і плачу найвищі ціни за часо-писи і макулатуру. Ласкаві оголошення до Адміністрації під „Макулатура“. 388 1-1

ДІМ 7 покоїв город і сад 600 сажин, 40 метрів фронту і. дільниця 4000 дол. продати Ігнат Львів Куркова 24 партер від 3-8. 382 1-2

ПРИЙМУ учеників на мешкання з цілим удержанням, відомість вул. Каспа Бо-ковського ч. 4. І. пов. п. Сафійова. 367 3-3

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ І СРІБНІ ВИРО-
БИ продає за готівку і на рати від десятих літ в цілм краю звісна фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, Марієвська п. 5. Купую брильянти, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 3 а) 17-?

ПРИЙМУ на станцію учеників (иць) з цілим удержанням. Зголошення: Го-ковий, Кордецького 7/II п. 386 1-2

ПОКІЙ сам, або з харчем віднаймає уче-ницям (кам) вдова по священику. Львів Тереси 2 б. І. поверх. 387 1-3

ФОРТЕП'ЯНИ, ляміна першорядних фаб-рик, уживані стало на складі. Продає, міняє, купує готівкою. Позір фірма Ганах, Писудського 21, І. пов. 311 4-2

Будильники-годинники „Зеніт“ „Джез“ (Jaz) прикрашені і замальовані найдешевше у найбільшій складі годин-ників **Домбровський — Розаков-ський**, Львів, Академічна 2 (Готель Жор-жа). — Догідні умови. — Власні роботи. 110 а 6-?

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Медичнальній радник

Д-р І. Бережницький
357 дентист 2-3
у Львові Підвалі 7 — повернув.

Спеціаліст недуг легінів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган
Львів, ГОРОДЕЦЬКА 46.
164 Переселення Рентгену 24-22

Лікарсько-дентистичне Заведення

д-ра Симона Раппапорта
Якова Насса
Львів, вул. Сикстуська 17/II.

Підобування й викидання зубів без болю. Штучні зуби в кавачу і золоті на американську систему. Пациєнти з прові-ній подягоджуються в найкоротшому часі. П. Т. урядовцям і студентам значна знижка. 383 1-4

Наймодніші капелюхи заграничні моделі з фізикою і акса-міту в великій виборі поручає по при-ступних цінах

О. Бережницька
350 Львів вул. Пекарська 47. 2-3

Купуйте екіри і сукра в промислово торг. екіри з обм. пор. **ХРОМ** у Львові вул. Руська 20. 360 2-6

Ширіть наш часопис!

КНИЖКА ДЛЯ УЧНІВ ВИЩИХ КЛАС:
ШЕВЧЕНКО І КНИЖКА РЕПНІВА
Михайла Возника.

Дуже цікавий епізод із життя здається-декальонного Тараса Шевченка з часу його першої подорожі на Україну. Ціна 1*50 зох. Замовляти в Адміністрації „Діла“, Львів, Ринок 10/II. 3-3

За редакцію відповідає д-р Іван Німчук.

Видає Видавничий Спілка

„Шіло“.

З друкарні Видавничої Спілки „Шіло“, Львів, Ринок ч. 10

Львів, вул. Руська 3.

2-2